

6. at et *administrativt Samarbejde* med den sociale Forsikrings og Forsørgelses andre Grene hæmmes,
7. at *Administrationen* af den lovpligtige Ulykkesforsikring efter sin Natur er *en offentlig Funktion*.

Med Hensyn til de nævnte Spørgsmaal skal bemærkes følgende:

ad 1. Den nuværende Ordning Bekostelighed.

I den som Bilag I. vedhæftede Tabel er det angivet, hvor stor en Del af Præmierne der af Forsikringssselskaberne er udbetalt i Anledning af indtraadte Ulykkestilfælde incl. Dagpenge og Lægeerklæringer. Som det vil ses, var det i Perioden 1917—23 for samtlige Forsikringssselskaber kun ca. 60 pCt. Senere er Procenten gaaet op til 66 og 70 pCt.

Medens de gensidige Selskaber for Perioden 1. April 1921 til 31. Marts 1924 har udbetalt 78,6 pCt. af Præmierne, er den tilsvarende Procent for Aktieselskaberne 53,7 pCt. eller endnu lavere. For de to Forsikringsforbund er den tilsvarende Procent 79. Disse Tal giver sikkert et lidt for stærkt Udtryk for Forskellen mellem Omkostningerne indenfor de forskellige Typer af Selskaber, idet de mange Smaaforsikringer for Husholdninger, Kontorer og Butiker fortrinsvis findes i Forsikringsaktieselskaberne, medens paa den anden Side den store Skadeudgift pr. forsikret Arbejder i de to Forbund for Søfart og Fiskeri bidrager til en lav Omkostning i Forhold til Præmierne. — Ingeniør *Schøller* ønsker dog her ved at henlede Opmærksomheden paa, at de mange Smaaforsikringer for Landbruget fortrinsvis findes i de gensidige Selskaber. —

I Henhold til Bestemmelsen i Ulykkesforsikringsloven af 1927, § 18, 6.—9. Stk., jfr. § 79, overvejes som ovenfor nævnt for Tiden en Ordning, hvorefter Selskabernes Administrationsomkostninger og Fortjeneste skal begrænses til 33 $\frac{1}{3}$ pCt. af Præmierne. Da en stor Del af Selskaberne allerede ligger væsentligt under denne Grænse, vil den gennemsnitlige Skadeprocent for samtlige Selskaber maaske komme op paa 70—75.

Til Sammenligning med Omkostningerne i den danske Ulykkesforsikring, henholdsvis som de hidtil har været (jfr. fornævnte Tabel) og saaledes, som de kan ventes at blive efter Gennemførelsen af Loven af 1927, kan først for saa vidt angaar Ulykkesforsikringen i Udlandet oplyses, at Administrationsomkostningerne i Norge (Statsanstalt) i 1925 og 1926 udgjorde ca. 10—12 pCt. af Præmien, i Sverige i 1918 (Statsanstalt i Konkurrence med gensidige Selskaber) 17,5 pCt., i Tyskland (store faglige Forsikringsforbund) 1928 ca. 13 pCt., i Schweiz (Monopolanstalt) 1920—25 11 à 13 pCt., i Østrig (lokale Monopolanstalter) før Krigen 12—13 pCt. og i 1927 18 pCt.

Ved Anvendelsen af disse Tal maa man imidlertid tage Hensyn til Forsikrernes forskellige Beskaffenhed. Paa den ene Side virker det til at nedsætte Omkostningsprocenten i Udlandet, at den samlede Værdi af Ydelserne pr. Arbejder ofte er større end her i Landet, dels fordi Forsikringen som i Norge i højere Grad er begrænset til farlige Virksomheder, og dels fordi Rentesystemet og kort Karenstid medfører større samlede Ydelser. Paa den anden Side kræver netop den sædvanlige kortere Karenstid og Anvendelsen af Rentesystemet større Administration end vore Kapitaludbetalinger. Navnlig Direktør Rønnow i »Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring« har hævdet, at man ikke burde sammenligne de procentvise Udgifter til Administration, men Udgiften pr. Arbejder, og at hans Selskab i saa Fald stod gunstigere end Udlandets Monopolanstalter, jfr. Diskussionerne i »Social Forsorg« 1922—23 og i »Socialt Tidsskrift« 1927. I Virkeligheden er ingen af Metoderne fuldt tilfredsstillende ved Sammenligning mellem forskellige Forsikringsordninger.

Saafernt Ulykkesforsikringen som Helhed blev administreret, som de store gensidige Selskaber nu bliver, vilde nævnte gennemsnitlige Skadeprocent af 70—75 gaa op